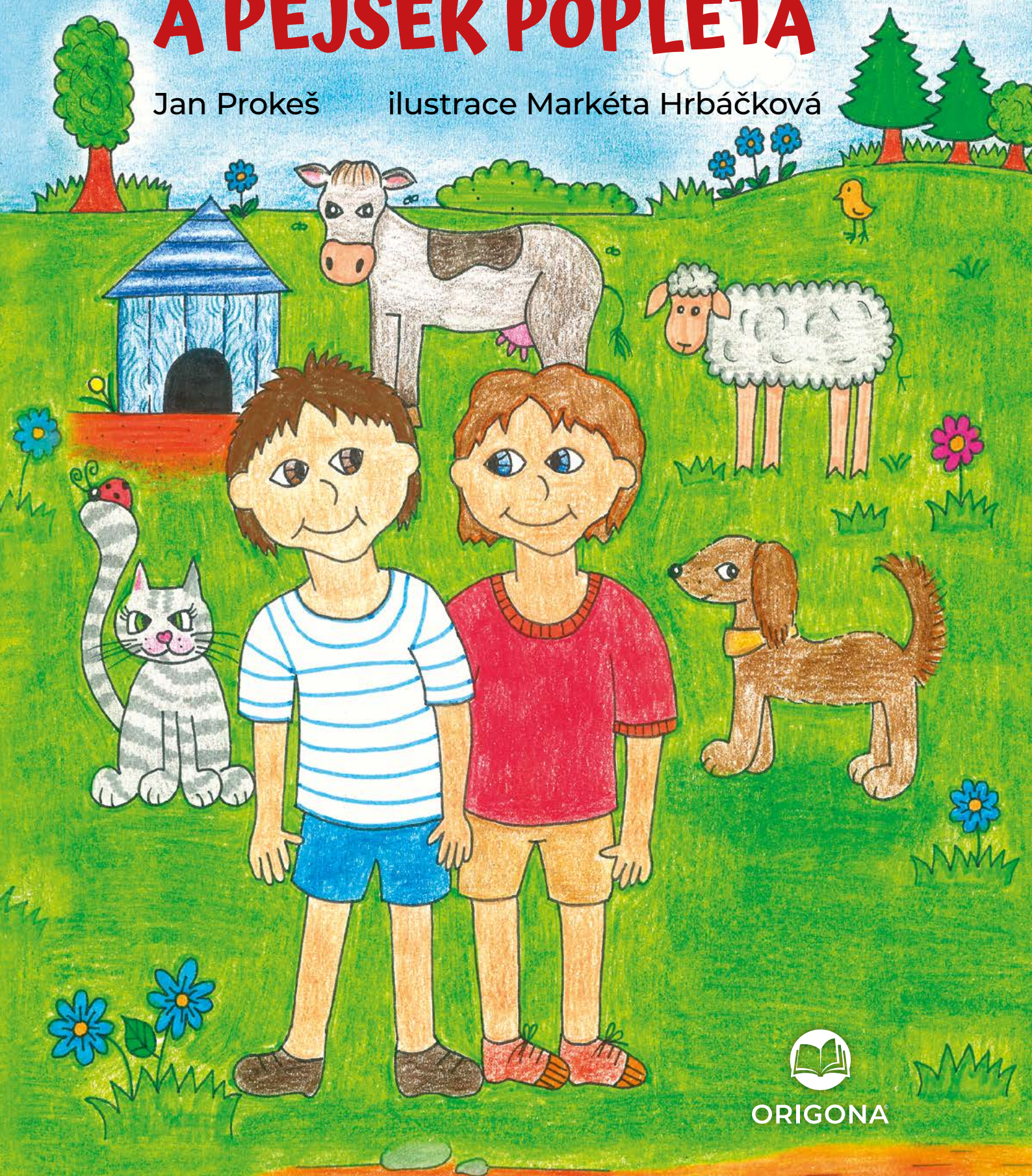

LUKÁŠEK

A PEJSEK POPLETA

Jan Prokeš

ilustrace Markéta Hrbáčková

ORIGONA

Copyright © Jan Prokeš
Illustrations © Markéta Hrbáčková

ISBN 978-80-88116-46-2

ID 022-01

Milý Lukášku,

*přejeme Ti ke 4. narozeninám všechno nejlepší,
ať jsi zdravý a šťastný a máš spoustu kamarádů.*

Babička Eva a dědeček Lojza

9. ledna 2026

Úvod

Hlavním hrdinou této knížky je **Lukáš Souček**. Je to chytrý a hodný kluk, má **hnědé** vlasy, **hnědé** oči a má rád **modrou** barvu. Narodil se **9. ledna 2022** a bydlí **s maminkou, tatínkem a kočičkou Brendou** v **Brně**, kde také tento příběh začal.

Lukášek prožil krásné dobrodružství s jedním hodným pejskem na louce za domem. Pejsek neznal své jméno a nemohl si za nic na světě vzpomenout, jak se vlastně jmenuje. Celé odpoledne bylo plné napětí a nakonec i radosti. Co myslíte? Podařilo se někomu v této pohádce najít pejskovo ztracené jméno? Že se to všechno opravdu stalo, může potvrdit **Lukáškův** kamarád **Edíček**, který u toho byl, a také spolu **s Lukáškem** pomáhal problém odhalit.

Tak se usadte a poslouchejte, jak všechno v pohádce dopadne.

1. Ukýchané setkání

Byl krásný den. Sluníčko nádherně svítilo a jeho zlatavé paprsky zalévaly velkou louku. A na té velké, prozářené louce rostla svěží, zelená tráva a kvetly žluté pampelišky. Ale kromě nich jste na louce mohli zahlédnout ještě něco jiného. Nebylo to ani malé, ani velké; ani zelené, ani žluté. Bylo to chundelaté a pejskovaté. Mělo to dlouhé plandavé uši, protáhlý čumáček, dlouhý hnědý kožíšek, čtyři nohy a ocásek, který se radostně mrskal ze strany na stranu. Byl to zkrátka pejsek.

Pejsek skákal po louce a každou chvíli udělal: „Hepčí!“ A pak znova: „Hepčí!“ To proto, že jak tak skákal mezi pampeliškami, občas mu na čumáčku přistálo pampeliškové pápěří. A na čumáček, na ten je každý pejsek moc a moc citlivý. Psí čumáček dokáže ucítit každé zvířátko a každého člověka dříve, než ho pejsek uvidí nebo uslyší.

A tak se stalo, že náš hopsající pejsek ucítil chlapečka **Lukáška**, který dnes měl pruhované tričko ve své oblíbené **modré** barvě. A konečně místo „hepčí“ udělal „haf“. Bylo to udivené „haf“, protože se s ním nikdy předtím nepotkal. A tak udělal ještě jednou „haf.“ Jenom tak, pro všechny případy. A pak ještě do třetice: „Haf!“ To aby

ho pozdravil, protože mezitím už chlapeček přišel úplně k němu.

„Ahoj! Ty jsi pejsek,“ řekl hnědooký hnědovlasý chlapeček Lukášek.

„Hepčí!“ řekl pejsek. „Chci říct: haf. Ano, já jsem pejsek. A kdo jsi ty?“

„Jmenuju se Lukáš Souček,“ představil se chlapeček, jak se sluší a patří. „Miluju zvířátka a bydlím s maminkou, tatínkem a kočičkou Brendou v Brně. A jak se jmenuješ ty?“

„Já jsem...“ řekl pejsek, ale najednou se zarazil. „Já se jmenuju...“ A zatímco se zkoušel rozpomenout, jak se vlastně jmenuje, drbal se zadní packou za uchem. Drbal se, drbal, ale jméno odnikud nevydrbal. „Já vlastně nevím, jak se jmenuju,“ řekl konečně trochu zklamaně.

„To jsi teda pěkný popleta,“ zasmál se Lukášek. „Každý má přece nějaké jméno. Třeba můj nejlepší kamarád se jmenuje Edíček. Zrovna si s ním jdu hrát. Nechceš se k nám přidat?“

„Hrát! Hrát! To já rád,“ rozveselil se pejsek a začal okolo Lukáška vesele skákat. Jenže pak se zase zarazil.

„Haf,“ řekl. A bylo to jeho nejsmutnější „haf“ za celý den. „Edíček je moc pěkné jméno. A Lukášek je ještě

o psí fousek hezčí. Copak si budou kluci s tak hezkými jmény chtít hrát s někým, kdo žádné jméno nemá?”

„A proč bychom nechtěli?” divil se Lukášek. „Podívej, tamhle jde Edíček. Určitě bude rád, že máme nového kamaráda.”

Pejsek druhého chlapečka přes vysokou travu neviděl, dokud nepřišel blíž. Ale i na dálku ho cítil svým čumáčkem, stejně jako předtím Lukáška. A protože pejskové podle čichu poznají, jestli je člověk hodný, nebo zlý, hned věděl, že Edíček je stejně milý a přátelský jako jeho první dnešní kamarád. A tak na něj udělal dobromyslné „haf” a zavrtěl ocáskem.

„Jé, tady je pejsek,” zaradoval se Edíček. „Jakpak se jmenuje?”

„Já nevím,” řekl Lukášek. „A on to taky neví. A je z toho smutný.”

„Tak to bychom mu asi měli pomoci a nějaké jméno pro něho vymyslet,” navrhl Edíček.

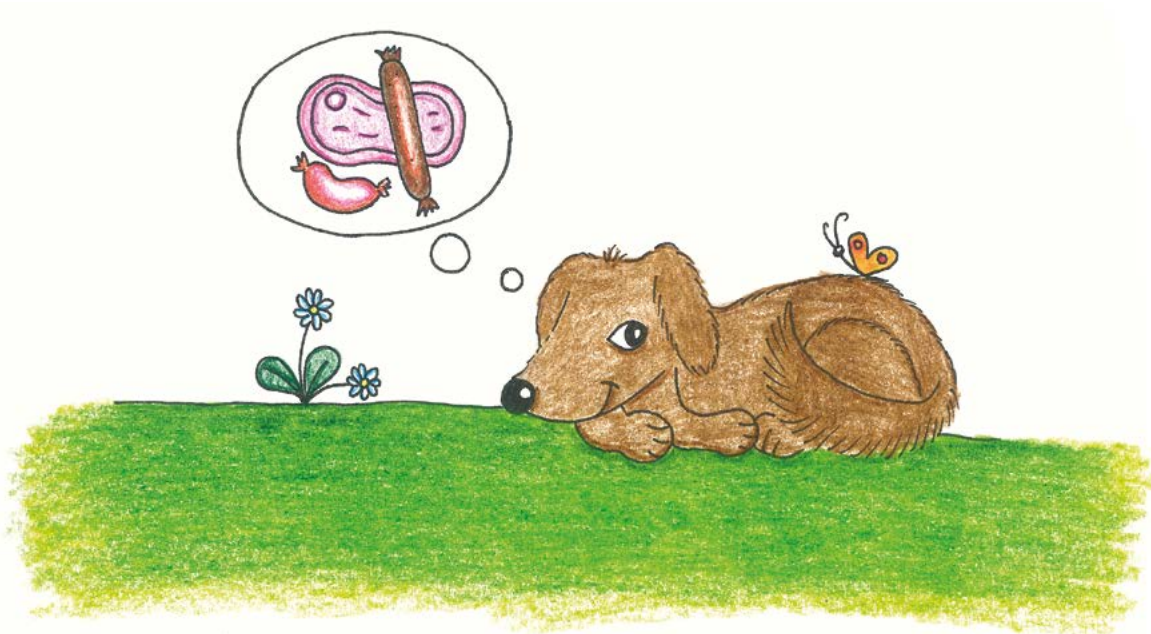
„Ale co když už nějaké jméno má a jenom na něj zapomněl?” napadlo Lukáška. „A když mu teď nějaké jméno vymyslíme, tak bude mít jména dvě. A dvě jména se špatně pamatují, takže je obě zase hned zapomene. A budeme tam, kde jsme byli. Ne ne, musíme na to

jít jinak. Musíme nejdřív zjistit, jestli už nějaké jméno nemá. A musíme mu pomoci to jméno najít.“

„Haf!“ zajásal pejsek. „Ano, ano, musíme najít mé jméno! Budeme hledat. A na hledání věcí já jsem kabrňák! Umím čenichat a všecičko najdu. Hlavně buřt nebo salám.“

„No jo, ale jméno se hledá jinak než buřt nebo salám,“ zavrtěl hlavou **Edíček**. „Jméno je něco jiného než buřt. Teda pokud se nejmenuješ Buřt.“

Pejsek se zamyslel. Myslet ho moc nebavilo, radši skákal a dováděl. A tak z toho velkého přemýšlení vyčerpaně vyplázl jazyk.

„Já nevím,“ povzdechl si. „Ale myslím, že Buřt se opravdu nejmenuje. Ani Salám. To nezní jako jména pro pejsky. To zní spíš jako jména pro mňamky na oběd a na svačinu.“

„A co Alík?“ navrhl Lukášek. „Nejmenuješ se Alík? Nebo Rex? Nebo Charlie? Hodně pejsků se tak jmenuje, a jsou to moc pěkná jména.“

Ale pejsek jenom bezradně kroutil hlavou. „Alík, Rex a Charlie, to jsou opravdu moc krásná, psí jména. Ale jak mám vědět, jestli je některé z nich moje, když si svoje jméno vůbec nepamatuju?“

„No jo,“ kývl hlavou Edíček. „I kdybychom pejskovo jméno našli, jak vlastně poznáme, že je to opravdu jeho?“

„To je jednoduché,“ dostal Lukášek nápad. „Každý pejsek přece přiběhne, když na něj zavoláš jeho jménem. Takže stačí, když na pejska zavoláme „Alíku!“ nebo „Rexi!“. Když na zavolání nepřiběhne, budeme vědět, že to není jeho jméno. A když přiběhne – hurá! Budeme mít to správné jméno!“

„To je chytré,“ rozzářil se pejsek a začal znovu radostně skákat. „Haf! Haf! Tak to zkus, Lukášku. Zkus na mě zavolat „Alíku!““

Lukášek věděl, že teď má moc důležitý úkol. Poodešel o kus stranou, aby měl pejsek dost místa a mohl se

k němu pořádně rozeběhnout, až na něho zavolá. Potom se zhluboka nadechl a zavolal tak silně, až od okolních pampelišek odlétlo trochu papěří.

„Aaa-lííí-kuuu!“

Jenže pejsek jako by ho neslyšel. Bezstarostně poskakoval kolem Edíčka a na Lukáška se ani neohlédl.

„Alík se náš pejsek nejmenuje,“ domyslel se Edíček. „Zkus na něj zavolat „Rexi“!“

Lukášek se nadechl ještě víc a zavolal tak silně, až od okolních pampelišek odlétl celý obláček papěří.

„Reee-xiii!“

Jenže pejsek jako by ho ani tentokrát neslyšel. Posadil se vedle Edíčka a začal mu ožužlávat tkaničky od bot.

„Ne ne, není to ani Rex,“ řekl Edíček a pohladil pejska po hlavě. „Zkus na něj zavolat ještě „Charlie“!“

Lukášek se nadechl úplně nejvíc, jak to jen šlo, a zavolal úplně nejhlasitěji:

„Chaaar-liee!“

Od okolních pampelišek odlétlo úplně všechno papěří, které na nich ještě zbývalo. Jenže pejsek ani na třetí zavolání nepřiběhl. Jen přestal Edíčkově ožužlávat tkaničku a začal mu žužlat celou botu.

Lukášek se celý zklamáný vrátil k pejskovi a Edíčkově. Hnědé vlásky měl plné pampeliškového papěří.

„Nedá se nic dělat, musíme vymyslet něco jiného,“ potřásal hlavou a z vlasů mu přitom padalo bílé pápěří, jako by to nebyl hnědooký chlapeček, ale chodící pam-peliška.

„Hepčí!“ ozval se pejsek, kterému na čumáčku opět přistálo pápěří. „Chci říct: haf! Vypadá to, že hledání jména je opravdu těžší než hledání buřtu.“

„To sice ano, ale nemůžeme to přece jen tak vzdát,“ řekl Edíček a odhodlaně založil ruce v bok.

„Ani nápad. Totiž vlastně: mám nápad!“ rozzářil se Lukášek. „Půjďme navštívit další zvířátka a zeptáme se jich, jestli třeba pejska neznají. Pejsek na své jméno zapomněl, ale určitě na něj nezapomněli jeho kamarádi!“

„No jo, ale kde pejskovy kamarády najdeme?“ zeptal se Edíček.

„Pejsek určitě kamarádí se zvířátka, jako je ovečka, kravička, kohoutek nebo kočička,“ přemýšlel Lukášek. „A taková zvířátka žijí na statku. Takže musíme najít nějaký velký statek.“

„Haf!“ souhlasil pejsek. „Ano, pojďme hledat statek. Ovečku, kravičku, kohoutka i kočičku, ty já dobře znám. Určitě mi rádi řeknou, jak se jmenuju. Haf.“

A tak šli. První šel Lukášek, za ním Edíček a poslední skákal pejsek, který nevěděl, jak se jmenuje. Prošli celou

doma unaví ten ukdákaný slepičinec. Pojd'te, já vás k ní zavedu!"

A tak šli. První krácel důležitě kohoutek. Za ním **Lu-kášek**, který v náručí pořád ještě držel a hladil potlučenou kočičku. Potom šel **Edíček**. Za ním ovečka s kravičkou. A poslední skákal pejsek, který pořád ještě nedostal zpátky své ukradené jméno. Ale všichni věřili, že jejich dobrodružství dobře dopadne, a tak si cestou zpívali:

Zlá je straka strakatá.

Je to hanba hanbatá.

Měla by hned dostat proutkem!

A tak jdeme za kohoutkem

k paní vráně: krá-krá-krá.

Ta tu straku vykráká!

6. Jak pejsek dostal zpátky jméno

Když všichni dozpívali, najednou viděli, že přímo před nimi sedí na ohromném pařezu stará, šedivá vrána. Netvářila se moc přívětivě.

„Krá-krá-krá, prrroč tady tak křřřičíte, vy kakrrrahol-ti?“ obořila se na ně. „Mám hnízdo až hluboko v lese, ale vy tady hulákáte jak na lesy, takže jsem vás slyšela a letěla se podívat, co se děje. Doufám, že mě nerrrušíte prrro nic za nic!“

„Nezlobte se, paní vráno,“ omlouval se Lukášek. A hned slušně představil sebe i svého kamaráda Edíčka a všechna zvířátka ze statku: ovečku, kravičku, kohoutka, kočičku i pejska. „Pejsek je moc smutný,“ dodal potom, „protože mu straka strakatá ukradla jméno a on teď neví, jak se jmenuje. Chtěli jsme mu pomoci. Kohoutek nám prozradil, že si straka schovává kradené věci ve svém hnízdě. Kočička k tomu hnízdu vylezla, aby nám ho shodila i s pejskovým jménem dolů. Ale straka si to hnízdo hlídá a nikoho tam nepustí.“

„Tak ta strrraka strrrakatá už zase krrrade?“ rozzlobila se vrána. „No počkejte, já tu cácorrrku vykrrrákám! Strrraka je moje přřříbuzná. Já jsem její teta. A ona mi bude dělat takovouhle ostudu? Tak to teda ne. Však já už

jí přřřistřřřihnu křřřidýlka! Hned uvidíte, jak bude lítat peřřří! Poběžte za mnou!”

A stará šedivá vrána se vznesla na oblohu tak rychle a krákala tak rozzlobeně, že to vypadalo, jako by se po nebi hnal zlověstný bouřkový mrak. Lukášek s Edíčkem a se zvířátky pádili za ní – ale museli pelášit, co jim síly stačily, aby jim nezmizela z dohledu.

Straka strakatá mezitím uslyšela, že se na ni něco žene, a pochopila, že je zle.

„To je teta vrrrána a je rrrozzlobená,” zděsila se. „Prrr-chej, kdo můžeš!” A sotva to dořekla – frnk! Vyletěla z hnízda plného kradených věcí a pokusila se zmizet mezi stromy v lese. Ale teta vrána si toho dobře všimla. Letěla hned za ní a nakonec ji dohonila. Lukášek s Edíčkem a se zvířátky to sice neviděli, ale rozzlobené krákání se z hloubi lesa doneslo až k nim. Teta vrána dala strace pořádně na pamětnou! Kdepak, tahle straka strakatá teď hned tak něco neukradne. A co je hlavní: hnízdo, ve kterém si schovávala ukradené věci, je konečně volné!

Lukášek s Edíčkem vysadili kočičku znovu na strom a ta se na něj vyšplhala stejně hbitě jako předtím. A konečně shodila stračí hnízdo dolů!

„Panejo,” zvolali Lukášek s Edíčkem. Hnízdo padalo: udělalo jeden kotrmelec, pak druhý a třetí. A nakonec

přistálo pejskovi na hlavě. Měl ho teď mezi ušima jako legrační čepičku, která byla plná listí, větviček a blyštivých věcí, co straka nakradla.

Když na pejska spadlo hnízdo, lekl se a prudce zatřásl hlavou, aby ho shodil. Ale místo toho, aby z něj hnízdo spadlo, začaly se z něj sypat všechny ukradené, lesklé věci, které si tam straka schovala. Zlaté hodinky, stříbrné lžičky, drahé náhrdelníky... Všechno se to sypalo pejskovi z hlavy, podél jeho plandavých uší. A bylo toho tolik, že se v těch zářivých tretkách dočista ztratil. Nebylo poznat, kde končí oslnivá cingrlátka a kde začíná chundelatý pejsek.

„Honem, musíme pejska vytáhnout!“ vykřikli **Lukášek s Edíčkem**. A hned mu začali z té třpytivé záplavy pomáhat ven. Když ho vytáhli, najednou viděli, že pejsek vypadá nějak jinak. Pořád byl chundelatý a pejskovatý. Pořád měl dlouhé plandavé uši, protáhlou tlamičku, čtyři nohy a ocásek, který se radostně mrskal ze strany na stranu. A pořád měl dlouhý hnědý kožíšek. Ale teď mu okolo krku zářil zlatý obojek.

„To je ono!“ vykřikli ovečka, kravička, kohoutek i kočička současně. „Proto jsme si nemohli vzpomenout, jak se pejsek jmenuje! Říká se mu Zlatánek, protože všdycy nosí zlatý obojek. Ale straka má ráda zlato, a tak mu

